

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **I. G.**, narozený dne -, státní příslušnost -
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské nám. 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018 č.j. CPR-6500-2/ČJ-2018-930310-V241

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 7. 2018 č.j. CPR-6500-2/ČJ-2018-930310-V241 a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-34951-21/ČJ-2018-000022 ze dne 25. 1. 2018 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018, č. j.: CPR-6500-2/ČJ-2018-930310-V241, jímž bylo k jeho Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

odvolání ve výroku částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 25. 1. 2018, č. j.: KRPA-34951-21/ČJ-2018-000022, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku, současně mu byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle ustanovení § 120a ZPC na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo prvoinstanční rozhodnutí v části výroku změněno tak, že se doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovuje v délce čtyř měsíců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že nevěděl o neoprávněnosti cesty do ČR, v mezidobí dostal pobytové oprávnění Polské republiky. Jeho protiprávní jednání bylo až absurdně zveličeno. Dřívější žalobcovo vedení v evidenci nežádoucích osob od března do října 2013 nemá žádnou relevanci. Žalobce netížilo důkazní břemeno ohledně prokázání délky jeho pobytu v ČR; prokázán byl toliko neoprávněný pobyt v délce necelého jednoho dne. V Polsku též žije žalobcova celá rodina. Uložení správního vyhoštění je v žalobcově případě nepřiměřené ve smyslu ustanovení § 174a ZPC. Výpověď žalobce ve správním řízení byla pravdivá a autentická.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný vyslovil s žalobou nesouhlas a odkázal na odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí; jakékoliv své pochybení neshledal. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“) napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 24. 1. 2018 ve 22:05 hodin byl žalobce kontrolován v ulici Legerova na Praze 2. Jelikož žalobce neměl v pase vylepen platný vízový štítek, čímž vzniklo důvodné podezření ohledně neoprávněnosti jeho pobytu, byl dne 24. 1. 2018 ve 22:15 hodin zajištěn. Následujícího dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění pro naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 ZPC.
8. Během svého výslechu vedeného dne 25. 1. 2018 žalobce mj. uvedl, že do ČR přijel dne 24.1.2018 na návštěvu za známými a tentýž den chtěl ČR opustit. V ČR je legálně, jelikož má v Polsku zažádáno o pobyt, manželka se dvěma nezletilými dětmi již mají pobyt povolený. Do schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 2. 9. 2016, a to letecky do Prahy na základě litevského víza, poté odcestoval do Polska, kde požádal s rodinou o pobyt, jeho manželka nyní pracuje ve V. Byl veden v evidenci nežádoucích osob ode dne

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

28. 3. 2013 do dne 18.10.2013, neboť mu skončila platnost víza a byl na šest měsíců vyhoštěn. Advokátka mu sdělila, že může projíždět po Evropě, když požádal v Polsku o povolení k pobytu. Bydlí ve V. Nyní nepracuje, peníze mu posílají z Ázerbájdžánu bratr a otec, manželka pracuje jako tlumočnice řeckého a anglického jazyka. Je zdrav a má sjednáno zdravotní pojištění.

9. Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky dne 25. 1. 2018 vydalo ve věci závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, e. č.: x, podle něž je vycestování žalobce možné, neboť by mu v případě návratu do vlasti nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.
10. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobcova manželka i jeho starší syn mají v Polsku povolen pobyt do dne 1. 6. 2020.
11. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce se s podklady seznámil, avšak doplnění či změny nežádal a projevil přání dále se již k věci nevyjadřovat. O tom prvoinstanční orgán učinil záznam ze dne 25. 1. 2018, č. j.: KRPA-34951-20/ČJ-2018-000022.
12. Prvoinstanční orgán vydal dne 25. 1. 2018 rozhodnutí, č. j.: KRPA-34951-21/ČJ-2018-000022, kterým bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 ZPC uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku, současně mu byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle ustanovení § 120a ZPC na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování.
13. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se žalobce odvolal; v doplnění odvolání pak doložil, že i on následně získal povolení k pobytu v Polsku do dne 1. 6. 2020, o které měl zažádáno.
14. Dne 26. 7. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž byla zkrácena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, na čtyři měsíce; ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
15. Součástí správního spisu jsou mj. též Úřední záznam ze dne 24. 1. 2018, č. j.: KRPA-34951-1/ČJ-2018-000022, Oznámení o zahájení správního řízení o správním vyhoštění ze dne 25. 1. 2018, č. j.: KRPA-34951-12/ČJ-2018-000022, Protokol o výsledku účastníka řízení ze dne 25. 1. 2018, č. j.: KRPA-34951-15/ČJ-2018-000022, Odpověď společného centra na žádost ze dne 25. 1. 2018, č. j.: KRPT-23616-1/ČJ-2018-0700SZ-CH, a žalobcova Karta pobytu RP 0540492.
16. Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
17. Zásadní žalobcovou námitkou byla tvrzená nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, což mělo představovat rozpor s ustanovením § 174a ZPC. Soud musel dát v této námitce žalobci za pravdu a žalobu seznat důvodnou.
18. Žalobce skutečně naplnil znaky skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 ZPC, avšak, jak uznává sám žalovaný na s. 4 napadeného rozhodnutí, žalobce pobýval na území ČR pouze jediný den a v průběhu správního řízení se správními orgány spolupracoval. Dále je nezbytné zdůraznit, že žalobce se na území ČR nacházel

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

neoprávněně z nedbalosti, když podanou pobytovou žádost v Polsku považoval za právní titul pro vstup do ČR.

19. Žalobce tak porušil ustanovení ZPC pouze v minimální míře. Toto relativně drobné porušení zákona je třeba porovnat s žalobcovým soukromým a rodinným životem a rozhodnout, zda bylo udělení správního vyhoštění přiměřené.
20. Žalobce má na území Polska manželku a dvě nezletilé děti, z nichž alespoň manželka a starší syn mají polské povolení k pobytu; manželka navíc v Polsku pracuje. V období mezi vydáním prvoinstančního a napadeného rozhodnutí získal polské pobytové oprávnění i samotný žalobce.
21. Méně závažné porušení zákona zde tudíž stojí proti zásadním rodinným vazbám i vztahu k Polsku, kde má žalobce se svou rodinou povolen pobyt a jeho manželka tam i pracuje. Za těchto okolností není přiměřené uložit žalobci tak přísné opatření, kterým je správní vyhoštění. Na celé věci nic nemění ani skutečnost, že žalobce byl v době ode dne 28. 3. 2013 do dne 18.10.2013 veden v evidenci nežádoucích osob, neboť jeho vazby k Polsku a hlavně k jeho nejbližší rodině jsou velmi intenzivní, obě jeho děti byly v době vydání napadeného rozhodnutí mladší tří let a od žalobcova vedení v evidenci nežádoucích osob již uběhlo téměř pět let.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 78 odst. 1 a odst. 4 SŘS žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud rovněž přistoupil k aplikaci ustanovení § 78 odst. 3 SŘS a zrušil i prvoinstanční rozhodnutí, poněvadž to v dané věci považoval za účelné, když už toto rozhodnutí trpělo vadou nezákonnosti spočívající v nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění.
23. Při novém posouzení shledá správní orgán uložení správního vyhoštění žalobci nepřiměřeným. Podle ustanovení § 78 odst. 5 SŘS je správní orgán tímto právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalobci sice dle uvedeného ustanovení právo na náhradu nákladů řízení vzniklo, avšak v žalobě se jej výslovně vzdal, což soud s ohledem na zásadu dispozitivity, jež protýká celé soudní řízení správní, respektoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 27. září 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.